

R. Trnovčan:

Straža pred Ljubljano.

Orlovske zgodbe iz našega gnezda.

5. Krasan je božji svet...

Pri fari je udaril zvon eno.

Pred Domom so stali Orličji, pripravljeni na odhod. Na izlet so bili določeni. Vaditelj je godrnjal, stopical sem in tja in se oziral na zvonik. Eno je že odbilo, a par naraščajnikov še ni.

»Gremo pa sami!«

Postavil je naraščaj v četo in ukazal, naj skozi vas mirujejo. Rekel jim je še, naj ne hodijo kot ovce. Nato so odšli.

Nekaj časa so mirovali. Kmalu pa so se razvneli v živahen pogovor, dvignili na cesti oblak prahu, da so se videle skozenj hiše kot v megli, začeli godrnjati nad vročino in umolknili.

Na koncu vasi so zavili na pešpot, ki se je odmaknila pod gozd in dihala v jasno popoldne svežost in zelenje. Naraščajnik v prvi vrsti je veselo zavriskal in vsa četa je jeknila v orlovsko pesem.

Pod gozdom je vzrasla vas. Hiše so počivale v popoldanskem hladu in se prijazno smehljale mimoidočim. Orlički so šli skozi vas kipeči v nedeljski pesmi, da so se odpirala okna na desni in levi in so se ozirale v malo četo strmeče oči, začudene nad veselimi obrazi in pesmijo.

Onstran vasi se je četa razgrnila v polje in se raztegnila na stezo, ki se je vzpenjala v gozd. Orlički so se nekaj časa trudili na kameniti poti, nato so prelezli strmo pobočje ob njej in se razgubili v bregu med črnimi borovnicami.

Po trije ali štirje so čepeli pri kakem obilnejšem kupu borovnic in zobali jagode, da so jim začrnela usta. Med smehom in veselim prerekanjem so se pomikali više in više.

V večji gručici sta čepela Ivan in Tonče. Tonče je nabral polno pest jagod in z njimi s hitro kretnjo namazal Ivanov obraz, da je ves počrnel od jagodovega soka. Ivan je planil kvišku in se zagnal v Tončka, a ta se mu je izvil in jo podedil z dolgimi koraki v breg, Ivan pa seveda za njim. Na vrhu hriba se je Tonček ustavil in počakal, da je prisopihal Ivan do njega, nato se je pa zasukal in odbrzel mimo njega v dolino, odkoder je prišel. Ivan je bil pa preveč upehan, sedel je na smrekov stor, da bi se odpočil.

V dolini se je kregal vaditelj nad naraščajniki.

»Tu ostanem, dokler ne pridejo do vrha!« je razsodil Ivan in se zagledal v dolino na drugi strani, odkoder so blesteli izmed temnih smrek travniki. In nekje globoko doli je prav prajajeno šumelo.

»Voda!« se je zganil Ivan. »Če pojdemo mimo, se umijem!«

Na vrh hriba se je vzpel vaditelj. S strogim očesom je pogledal Ivana, razumel z enim pogledom vse, kar se je zgodilo in s karajočim glasom je odločil:

»Umij se, kadar pridemo do vode. Med potjo pa miruj, drugače ne pojdeš več z nami.«

Ivan si je oddahnil. Pričakoval je več.

Po stranski stezi je prižvižgal navzgor Jožko. Čez rame mu je visela svetla trobenta. Vaditelj mu je namignil in Jožko jo je nastavil na usta. V jasen popoldan je zazvenel klic, odjeknil od bližnjih hribov in se izgubil v daljavi. Od vseh strani so prihajali naraščajniki. Ko je vaditelj videl, da so vsi na vrhu, je pokazal stezo in z lahkimi koraki so odšli navzdol, veselo žvižgajoč.

Steza se je razmaknila v kolovozno pot, ki je nenadoma izginila v zelenih travnikih. Ob gozdu je žuborel potok, zarasel z vrbami in jelšami. Tam, kjer so prišli Orlički iz gozda, je tekkel čez pot, se zamaknil za hip v gozd, nato se pa nenadoma zasukal in zašumel čez travnike, kjer je izginil med zelenjem. Travniki so se razgrinjali čez vso dolino, le tam nekje ob stran je rjavelo par njiv. Tam, kjer potok zavija, se razdeli dolina v dve strani. Ena stran se je zarila v strme gozdove pod kata-

rinske hribe in Jeterbenk, druga stran se je pa razmaknila izpod hribov in se razlila v savska polja. Ob začetku te doline je vzrasla zemlja v zelen grič, na katerem se je smehljalo par hiš s cerkvico.

Na griču je zapel zvon in povabil k litanijam. Slovesna pesem je izzvenela v veselo pritrkovanje.

Ivan se je umil v potoku. Vaditelj je priganjal in med zvenečo pesmijo Jankove trobente so hiteli čez travnike. S hitrim korakom so se vzpeli v hrib, hitro se upehali in obstali sredi pobočja. Posedli so ob stezi in se razgledali čez dolino.

V gozdu onkraj travnikov se je oglasilo vriskanje.

»Dravelčani!« so vzkliknili naraščajniki in Jožkova trobenta je zazvenela v orlovski klic. Iz gozda je odgovorila troblja, zapela v rezko višino in se umirala v krepko koračnico. Vedno jasneje in jasneje je pela, nato je nenadoma planila v zvonek akord in utihnila. Dravelčani so stopili iz gozda in z glasnimi klicji pozdravili tovariše.

Skupaj so odšli mimo par hiš do cerkve. Vstopili so. Objel jih je hladen vzduh. Pred oltar je pravkar stopil star duhovnik in s trudnim, počasnim glasom molil litanije. Izpred oltarja je zadišalo kadilo in se v oblakih razlilo po cerkvi.

Po litanijah so se zrinili vsi naraščajniki prav do zadnjega v zvonik. Tolkli so nekaj časa po zvonovih, dokler se cerkovniku ni zazdelo, da prav za prav ne znajo pritrkavati. Spravil jih je počasi iz zvonika in jim obljubil, da bodo drugič pritrkavanje nadaljevali.

Orliči so odšli okrog cerkve. Na zapadni strani so le za hip pogledali k Petelincu in k Sv. Katarini, a proti Savi in Kranju so se zazrli z vsem hrepenenjem mlade duše. Ugibali so, kje je Sv. Jošt, in ko so ga našli, so obujali ob njegovi sliki spomine s šolskega izleta.

Iz sanj jih je zbudil vaditeljev glas.

»Lepo je!« so dejali in odšli v vas.

Med hišami sredi vasi je zelenela trata. Vaditelj je prinesel iz bližnje hiše skledo kuhanih krhljev in suhih hrušk in jo postavil na tla. Orliči so polegali okoli nje. Prvi so mlasknili z jezikom in hoteli kar zajeti. Pa ni šlo. Vaditelj jih je zadržal. Šele na njegovo povelje so začeli. Dobro jim je teknilo in pustili so prazno skledo.

Ob hišah se je nabralo nekaj ljudi. Vaditelji so poveljevali nastop in Orliči so izvedli kar na trati proste vaje, Dravelčani so se pa poizkusili s skupinami.

Na kamen, ki je stal ob hiši, je stopil Tonček.

»Deklamiral bo!« je zagorelo v Ivanu. »Čakaj!«

Postavil se je tesno predenj in se mu zagledal v obraz. Tonček je začel z močnim glasom in gledal čez ljudi nekam dol v dolino. Ko je pa ujel z očmi Ivana, se je mešal in nič več mu ni šlo. Ves rdeč kot rak je stopil s kamna in izgínil

v gruči. Vseeno ga je pozdravilo ploskanje, a nihče ni vedel, ali v priznanje, ali v zasmeh.

Odšli so iz vasi.

»Štafetni tek bomo tekli!« so razložili vaditelji in peljali Orliča na široko stezo. Razvrstili so se, Ivan je stal tik ob Tončku.

»Ali jih bomo premagali?« je začel Ivan.

»Seveda!« je vzrasel Tonček.

Tisti hip je počil plosk. Tonček se je vzel in se pogнал s hitrimi koraki po stezi. Nato je šlo kot bi trenil. Sem in tja so se čuli navduševalni klici, ki so proti koncu bolj in bolj rasli in naposled zahrumeli v zategnjeno vriskanje. Draveljčani so zmagali.

»Nismo se prav razvrstili!« je dejal Ivan in tolažil tovariše. Takrat je stopil iz gruče članov draveljski vaditelj in naznanil, da bodo tekli še enkrat.

Hipoma so se razvrstili. Tekli so v tišini, da so se čuli nagli koraki in hitro sopenje. Zadnji je tekel Tonček. Par korakov hitrejši od nasprotnika je bil. Ko je pritekel do člana v sredini tekališča, se ga je oklenil krog nog in bruhal:

»Zmaga!« — — —

Odgovorilo mu je ploskanje z vseh strani.

Med glasno pesmijo so odšli z griča. Ivan se je nagnil k Tončku:

»Ali si še hud?«

»Nič več. Saj je vse tako lepo!« — — —

In zažvižgal je in poskakoval po strmini navzdol.

Solnce je lezlo niže in niže in ko so stopili iz gozda v vas, je bila polovica polja v mraku. Gore so še gorele v rdeči luči in redki oblaki so krvaveli v večerni zarji.

R. Trnovčan:

Zimski dan.

*Čez brda zelena in loq
iztegnil mogočni je Bog
belo roko.*

*Utihnili je radosten glas,
med snegom se skrila je vas
prav kot da spi.*

*Vsa v biserih polja bleste.
Po poti kraguljci zvone,
sani pojo.*

*Otrok je zazrl snežni cvet,
zagledal se v beli je svet
in vanj strmi.*

R. Trnovčan:

Jaz pa pojdem na Gorenjsko!

*Jaz pa pojdem na Gorenjsko,
pa pogledam pod Triglav,
če Matjaž še vedno sanja,
če bo večno v skalah spal.*

*Pisano je, da zbudi se
in da izpod gore plane,
da nam dneve spet razjasni
in krivlco težko zmane.*

*A v našo zemljo noč je legla,
Matjaža pa iz gore ni,
zato pa pojdem na Gorenjsko
pogledat, če se kdaj zbudi — — —*

R. Trnovčan:

Na straži.

*Ob stražnih ognjih molčimo
vzravnani v mrakovih ob gozdnih temah.
Iz polja se vzpenja pošastno kot strah
in mi v senco temno strmimo.*

*Tu za gozdovi so naše poljane,
z vasicami belimi vse posejane,
od jasnega solnca so razsvetljene,
od pesmi domače blagoslovljene.*

*O mi ne damo solnca naših dni,
o mi ne zrušimo belih svetlišč!
Mi le gradimo iz trdih zemlja,
domove gradimo čez širna polja,
domove za našo in božjo čast,
domove za našo in božjo besedo.
S pesmijo tiho z domačih ognjišč
smo sklonjeni k delu za krepko rast:
Z enim očesom smo beli z darji,
z drugim ob ognjih smo bdeči stražarji.*

*Iz dalj meglenih se bliskajo teme.
In kakor je vsak izmed nas ves stražar:
ob naših se prsih razbije vihar! — — —*

A. B.:

Novo leto orlovske mladine.

Narava sanja pod belo odejo.

Zagorele so ledene sveče v gozdu, ko je zahajalo solnce v svoj zlati grad. Poslalo jim je zadnji pozdrav v tem letu — rdeči poljub. Tudi bela odeja je zažarela v vijolični barvi, tihe smreke so v polsnu upognile svoje vrhove; vse je bilo v pričakovanju. Mirno so se užigale zvezde na nebu; druga za drugo in zasanjale.

V vaškem zvoniku je bila ura polnoč. Vsa narava je krepko zadihala v novoletno jutro...

Da, staro leto je odromalo v neskončnost, mi pa smo veselili, da nam je Bog dal zopet novo knjigo, katero moramo popisati. Naj Jezus in Marija blagoslovita to delo in obilno pomnožita svoj blagoslov.

Svoje duše dvignite k Bogu, naj ne bodo vaše misli vedno na tej zemlji. Kratka je naša pot. Morda še ena doba, kakor smo jo preživeli in stopili bomo v večno novoletno jutro. Stopite v duhu večkrat v to domovino, kjer boste živeli v luči ljubezni in veličastvu svojega Boga.

Bodite v tem novem letu prav njegova lastnina. Bodite zvesti Njemu, ki bo nekdanja vaša luč, ljubezen in domovina. Vsi vaši dnevi naj bodo novoletni prazniki, vsak dan znova prinašajte svoje darove svojemu angelu, da jih pokloni v večnosti z vami vred pred božji prestol.

Bodi pozdravljen naš mladi rod!

Trepur:

Žalostno poglavje.

Bilo je v nedeljo pred večernicami. Naraščajniki so se zbirali v telovadnici in čakali vaditelja, ki ga danes izredno dolgo ni bilo. Med tem časom so se podili po telovadnici, nekateri so pa delali razne vaje na orodju. Pri drogu sta bila Jeranov Matijček in Kraščev Tonček. Pri neki vaji je padel Tončku lep nožek iz žepa. Dal mu ga je striček za god. Že dolgo je bodel ta nožek Matijčka, večkrat ga je ogledoval in vedno bolj ga je pozelel. Sedaj pa ta lepa prilika! Tonček niti čutil ni, kaj še videl, da mu je padel nož iz žepa. Matijček se urno ozre naokrog in ko vidi, da ga nihče ne gleda, se skloni in nožek izgine v njegov žep.

Medtem je ravno vstopil v telovadnico vaditelj, zaklical »pozor!«, »v red!«, »nastop!« in že so stali naraščajniki lepo v vrsti zravnani in čakali nadaljnjega povelja. Po redovnih vajah so vadili proste vaje, tem je sledil skok v daljavo in čez palico in nato še malo orodne telovadbe. Izmed vseh naraščaj-

nikov je ta dan telovadil najbolj Jeranov Matijček, tako da ga je vaditelj vsem postavil za zgled. Ne vem, ali ga je priganjala zavest, da ima dolgo zaželeni nožek v žepu, ali pa strah, da se kako izda. To je stalo trdno, da je on danes najbolj discipliniran telovadec. Ker je med tem časom odzvonilo tri četrti, zato je vaditelj zapovedal »pozor!«, prečital še imena telovadcev in je zabeležil odsotne v telovadno knjigo. Nato je zapovedal, naj se oblečejo. Ker je pri oblačenju padlo Kraščevemu Tončku nekaj reči iz žepa, jih je hitro pobral in stlačil v žep. Pri tem je pa opazil, da nima nožka, s katerim je ravno pred telovadno uro obrezoval palico, torej je vedel, da je nož prinesel v telovadnico. Hitro zakriči: »Nož mi je ukraden!« Drugi dečki ga tolažijo, naj le poišče, ga bo že še našel. Ker se je vaditelj bal, da zamude večernice, zato je poveljeval »pozor!«, »nastop!« in »razhod!«. Drugi dečki so odšli v cerkev, med njimi tudi Jeranov Matijček, le Tonček je ihteč iskal svoj nož. Pomagal mu je še vaditelj pri iskanju. Kar prikrice trije dečki nazaj, za roke vlečejo Matijčka. »Nožek smo že dobili, imel ga je Matijček. Ravno pred telovadnico je potegnil ruto iz žepa, da si obriše potno čelo, z rutico je potegnil nož, kateri mu je padel na tla. Mi smo takoj spoznali, da je nož Tončkov, zato ga prinašamo tu.« Osramočen stoji Matijček med njimi in se skuša opravičevati, a ni nič pomagalo. Nožek je preglasno kričal o njegovi krivdi. Vaditelj je ostro pokaral Matijčka, posebno je poudarjal, kako se je hinavsko obnašal deček, kako je pridno telovadil, samo da bi odvrnil sum od sebe in se prikupil vaditelju. Ker pa ne pride nikoli nesreča sama, zato tudi tukaj ni bila. Eden izmed dečkov pripomni, naj vaditelj preišče Matijčkove žepe, češ, prvič ni danes kradel. Res so našli pri njem še Lojzetovo škatlico za peresa in še nekaj drugih stvari, katere je vzel vaditelj, da se prepriča o njih lastnikih.

Mladega tatiča je zapodil iz telovadnice, češ, drugo bo že še slišal. Drugim pa zapovedal, naj gredo hitro v cerkev.

Pri prihodnji telovadni uri pa je naznanil vaditelj zbranim naraščajnikom, da je odbor v svoji zadnji seji izključil Jeranovega Matijčka iz naraščajskih vrst. To pa zaradi hinavščine in tatinstva.

Organizacija orlovskega naraščaja.

Orlovski naraščaj se deli v moški in ženski naraščaj. Moški so Orlički in Mladci, ženski Gojenke (Orličice) in Mladenke. Orlički so vsi naraščajniki do 14. leta, Mladci pa od 14. do 18. leta. Izjemoma je lahko sprejet med Mladce tudi Orlič po 12. letu, zlasti dijak. — Enako so razdeljene tudi Gojenke do 12. leta, Mladenke od 12. do 16. leta.

Slovó.

Medlo jesensko solnce je ogrevalo tisti nedeljski popoldan vas, ki je tiha počivala med drevjem. Franc je hodil pred hišo, ne da bi vedel, zakaj. Težko mu je ležalo na srcu in ga težilo. Kakor da bi ne bil odločen za to pot, kakor da bi hitel nesreči naproti, tako je pogledoval s hriba po poljih, vinskih goricah in po poti na travnikih. Zbal se je zapustiti domačo hišo, zdelo se mu je, da je ne bo videl nikdar več. —

Molče sta hodila z materjo mimo poslednjih hiš. Vsa otroška leta so se budila pred njim, vsi lepi spomini so prihajali k njemu — kakor za slovó in v tolažbo... Gledal je svoje mlade prijatelje, ki ostanejo doma. In oko mu je prehodilo v duhu vse domače njive, vse gozdove in gorice; obstalo je na kapelici sv. Urbana in zaplavalo čez travnike v mesto. Vse se je poslavljaló od njega: mladi, solnčni dnevi, brezskrbnost in ljubezen domače strehe. Zakaj mora vse to zapustiti, ko mu je vsako drevo in vsaka ped zemlje tako prirasla k srcu? Ali bo tudi v tujini vse tako pelo, tako toplo domače in lepó? Neznano je vstajalo pred njim in skušalo zabrisati vse mladostne slike v njegovi duši.

Vedela je mati, da mu je težko, da mu preplavlja bridkost srce in začela je govoriti. Francu se je dozdevalo, da še nikoli ni čul govoriti mater tako ljubeznivo, tako kakor ne govori noben drug človek na svetu. Zdaj je prvič zavestno doživel, da ima mater, mater dobro in ljubečo neskončno. Dobro mu je dela topla njena beseda, tolažeča in vzpodbujajoča ga.

»Tudi doma nam je težko življenje. Privadil se boš tujim ljudem in lahko ti bo živeti med njimi. Bodi pošten in ne boj se ničesar. Misli na nas in na Marijo, ki bo vedno s teboj.«

Kakor dragocenosti so padale besede v njegovo srce. In čim bliže sta bila mestu, tem slajše mu je zvenela vsaka beseda materina, ker je vedel, da je ne bo slišal dolgo.

Kako rad bi ji zašepetal, rahlo, da bi zaslutilo komaj njeno srce: Mati, jaz bi ostal rajši domá...

Ne, odločil se je in zdaj mora naprej, mora radi matere in vseh. Saj bo svidenje z domačo hišo tem srečnejše in veselejše, čim bolj je bo pogrešal.

Srce materino je prisluhnilo in slišalo neizgovorjene besede... Zasmilil se ji je Franc, videla je vso samoto in zapuščanost njegovo. Morda bi tudi ona rada rekla: Vrni se, saj ostaneš lahko doma — A rekla ni, ker mu je želela srečo...

Ko se je poslavljaló v mestu od Franca, mu je dejala: »Poskusi, kako bo in nam piši. Bog bo dal.«

Odšla je mati po travnikih proti domu in razmišljala svojo bridkost. Franc pa je postal študent.

Kranjec Mihael:

Otroci z naše ulice.

Rad imam deco, neizrečeno rad, sam ne vem kako to. Z radostjo jih opazujem pri igranju, se veselim z njimi, kakor da bi bil sam med njimi. Veselim se in sem srečen, da jih lahko gledam; o, ko bi le mogel biti med njimi, vesel med veseliti, srečen med srečnimi! Vsilil bi se med nje, ampak bojim se, da bi jih motil, ob moji navzočnosti ne bi bili otroci, kot da bi se

Zimski dan.

hoteli pokazati, češ: saj nismo otroci, kot meniš! Zato jih opazujem skrivoma, ko niti ne slutijo; kakor da bi stopil na polje poleti, z neslišnim korakom; od vseh strani bi donelo petje murnov. Komaj da bi se ganil, samo dahnil bi, in murni bi se skrili v luknje, četudi bi jih prijazno vabil, jim obljubljal, da jim ne bom storil ničesar žalega, samo da jih bom poslušal in jih gledal. Ne bi se vrnili, ne bi hoteli peti. In taki so otroci. Takrat so samo otroci, ko jih nihče ne vidi; ko te zaslutijo, se potvorijo.

1. On pa ni šel z njimi...

Medlo je sijalo solnce, kakor petrolejka, kadar dogoreva. Tudi gorko ni bilo več, komaj da je človek občutil, če je stopil iz izbe. Zjutraj je bila slana, kakor sneg je ležala po ogradih, šele proti poldnevu se je raztopila, in zemlja je bila vlažna in opolzka. Toliko se je vendar ogrela, da so otroci lahko šli ven — bosi seveda, kdo bi pa že dal obuvalo, ko še ni snega. Predpoldan so prebili v sobah, gledali skozi okno in sanjali, kaj bodo počeli popoldne. Eno so pa želeli: Da bi sijalo solnce! Sedeti v nedeljo v sobi, je vendarle prežalostno. Včasih so se ob jesenskih popoldnevih bojevali po ogradih, pot je bila vseširok prosta, saj so njive bile prazne.

E, lepo je tako bojevanje! Grude lete križem, ali malokatera zadene, ker ne leti niti do bojne črte. Zdaj prodira ta četa, zdaj oni, kričijo, vzpodbujajo drug drugega. Včasih kateri tudi kaj dobi, pa to je tako malenkostno, da bolj hrabri ko plaši.

Mihajlov Vanek je sedel za mizo, sam s sklonjeno glavo, kakor da bi premišljal o čem. Včasih mu je ušel pogled skozi okno, proti ogradam, kjer se je belila cerkev in kjer so se podili otroci. Poznal je vse in duša mu je trepetala v neznanem koprnenju, da bi bil med njimi, pa se vendar ni mogel odločiti, ali bi šel ali pa bi ostal. Mikalo ga je, da bi stekel med nje, jih vodil kakor prejšnja leta. Mar ga ne pogrešajo?

V kotu je stal brat Nacek in se oblačil površno z naglico. Dvakrat je porinil desno nogo v levo hlačnico, ko pa je doznal, da ni prav, je začel znova. Potlačil je prihuljeno kapo na glavo, še odrezal kos kruha, ko je dognal, da ni ne matere, ne Lojzeta v sobi, ga skril v žep in že prijel za kljuko, ko se je obrnil do brata.

»Vanek, ali ne greš?« je vprašal. »Dolenjske bomo. Tudi Knansek bo prišel.« V Vaneku je zavrelo, da je že vstal zardevši in hotel nekaj vprašati, pa se je sesedel nevedoma in nehote, in jeknil, kakor razžaljen:

»Naj!«

Nacek ga ni več vabil, dasi bi ga rad; kakor da ga je razumel, ni mu zameril, tiho se je zmuznil, ko se je še ogledal in spoznal, da ga mati ne vidi. Vanek ga je videl, kako je tekkel po ogradih, kako se je pomešal med prijatelje. In je sklonil glavo kakor v bridkost potopljeno...

Pa so prišli ponj, vsi iz tiste ulice, od vseh petih hiš, prišli in ga vabili:

»Vanek, pojdi! Boš videl, kako bodo bežali. Tebe se bodo bali, ti jih boš lahko, ampak mi sami...!« Knanseka so nabili, pa je šel domov...

»Res?« se je začudil Vanek in že vstal razveseljen, kakor bi se spozabil in jih gledal z žarečimi očmi, svoje zveste prijatelje, on, junak, ki ga vsa ulica uboga, pred katerim trepeče pol vasi otrok.

Oni pa so kričali vzradoščeni in hiteli skozi tesna vrata. Pa je Vanek nenadoma obsedel, v obraz se mu je naselila trpkost, stisnil je ustnice.

»Ne greš?« so se prestrašili.

»Ne!« je dahnil in se obrnil proč od njih. Utihnili so in šli brez besede; niso mu zamerili in se niso jezili nanj, kakor bi se druge krat. Tiho so se zgubili pobiti in otožni, slutili so, da ne more, da ne sme, zakaj, tega niso razumeli in tudi razglabljali niso.

On pa, kakor da se je poslavljaj od mladosti, je vzd hnil. Dorastel je, v življenje mora. Brat mu je poiskal mesto, da se bo učil za mizarja, že jutri bo šel in potem... Kakor v meglo odeta je ležala pred njim bodočnost, ni je videl, ni je poznal, komaj da je zasajal o njej. Z Bogom vsi lepi spomini, z Bogom ti prešerna mladost, brezskrbna in brezvestna! Takrat te človek razume, ko ti mora dati roko v slovo!

In Vanek ni šel med deco in ti mu niso zamerili, kakor da so razumeli vso veliko renico, dasi niti sanjati niso mogli o njej. To je bilo takrat, ko je Vanek odrasel brezskrbni mladosti in je vstopil v trinajsto leto. To je bilo nekako pred adventom, dan pred vstopom v življenje. Šel bo, na njegovo mesto bodo stopili drugi, še spomnil se ga ne bo nobeden nikoli.

(Dalje.)

Sestra Anica:

Zgodba zavrženih.

Večja deklica je zvečer mašila strgano nogavico svoje mlajše sestrice. Trudna je bila in večkrat se ji je med delom hotelo zadremati. Pa ker ji je mama naročila, naj še nočjo nogavico zašije, se je krepko ustavljala spancu in srečno dokončala. V prijetni zavesti, da je bila pridna in poslušna, je legla k počitku. Kmalu je zaspala in kmalu so jo zašile čudovite sanje:

Nogavica, ki jo je pravkar zašila, je stala s stopalom navzgor na stolu poleg postelje. Peta, ki je bila prej na dveh mestih raztrgana, je imela dvoje temnejših marog — obe zamašeni luknji — ki sta jo gledali kakor oči in kmalu je dobila nogavica tudi glas in je pričela govoriti:

»Cetudi sem le uboga, obrabljena nogavica, vendar mi bije hvaležno srce v prsih. Ti, ljuba deklica, si me s svojo marljivostjo rešila prezgodnje smrti. Ker ti ne morem drugače izkazati svoje hvaležnosti, ti hočem v zahvalo povedati povest svojega življenja. Morebiti se ti bo zdela zabavna, morebiti tudi poučna.

Tanke niti, iz katerih sem spletena, so zagledale beli dan v Severni Ameriki. Ob robu obsežnega bombaževega polja je stal posebno lep bombaževец. Intel je na vrhu mnogo rjavih sadov s semeni, ki so bila v mehki postelji iz nežnih, belih vlaken. Solnce je vedno bolj pripekalo, bombaževi sadovi so se čimdalje bolj napenjali, luščina pa se je izsušila in rjavi sadovi so počili. Začudeno so gledala bela vlakenca solnce in svet ter so v solnčni svetlobi kazala svetlikačo se belino. Hitro pa so prišli nekateri zamorci in so s črnimi prsti odtrgali bel bombaž, polagali ga v košare in ga odnašali v shrambo. Tam so najprej izbrali in ločili semena od bombaža. Stroj je stisnil bombaž v velike kocke. Te so zašili v žakljevine; tem velikim kockam so rekli bombaževe bale. In v eno tako balo so stisnili tudi mene, bodočo nogavico, da se nisem mogla niti ganiti. Bombaževe bale so speljali k morju in jih tam naložili v veliko ladjo. Kmalu je nastal v notranjščini ladje velik ropot, ladja se je začela premikati in je odplula na široko morje. Preplula je Atlantski ocean, prišla v Evropo, prerezala še Severno morje in se ustavila v največjem nemškem pristanišču Hamburgu. Tam so bombaževe bale iztovorili, odpeljali na kolodvor in jih natovorili na vlak in odposlali v razna mesta. Moj zaboj je prišel v ljubljansko predilnico, tam kjer stoji sedaj »Ljubljanski dvor«. Iz te predilnice je prišla že v niti spredena roba, ki jo imenujemo pavola ali bombaž (srb pamuk). Pavolo so še razdelile pridne ženske roke v majhne zavitke in motke (štrene), ki so jih poslali trgovcem. Trговец v Celju je naročil 50 kg tega bombaža. Ta je razstavil v izložbeno okno nekaj motek, med katerimi je bila tudi ta, iz katere sem bila pozneje jaz izgotovljena. Tvoja mama jo je videla v izložbi, jo kupila in spletla par nogavic za tvojo sestrice. Toda že v prav zgodnji mladosti sem izgubila svojo sestro-nogavico. Nekoč pri pranju na potoku jo je deroča voda odnesla in nikoli več se nisva videli. Tvoja mama je iz preostale pavole spletla drugo nogavico, mojo polsestro, s katero se pa prav dobro razumeva. Dolgo sva služili tvoji sestrici, dokler se nisva strgali. Mojo sestrice je že tvoja mama zašila, a za mene ni imela več časa. Že sem mislila, da sem pozabljena in zavržena, pa me je rešila tvoja marljiva roka. In zdaj gledam z veselimi očmi bodočnosti v obraz.«

Tako je govorila nogavica. Ko se je deklica zjutraj zbudila, je z veseljem ogledovala zašito nogavico in si je mislila: »Tudi najmanjše dobro delo ne ostane nepovrnjeno.«

Bratci in sestrice! Novo leto raste v Vas! Glejte, da boste rasli v srečo in veselje božjih otrok! — Urednik Ante.

Iz življenja Mladcev in Mladenk.

Br. žane:

V štirinajstdnevni šoli.

(Spomini na tečaj za vodje Mladcev.)

»Mladce bomo dobili« je završalo pred nekaj meseci po orlovskih vrstah širom Slovenije. Razveselili so se mladi fantje-kandidati za Mladce. Ko pa jim je brat vodja povedal, da bodo morali delati izpite, se je marsikateri nakremžil, kajne, bratje Mladci? — Komaj pa se je poglelo prvo navdušenje, že so dobili vodje Mladcev povabilo, naj se udeležijo štirinajstdnevnega tečaja, da najprej sami položijo izpite, da bodo potem lahko učili in izpraševali svoje fante.

Kako živo je bilo 8. novembra popoldne v Ljudskem domu, tam daleč v bajni Ljubljani. Po hodnikih vrviyo mladi fantje, lahna otožnost in plahost jim sije z obraza, v rokah nosijo težke kovčge, hitijo z njimi v drugo nadstropje, že zopet pa se zbirajo pred veliko dvorano. Vrata se odpro, vsujemo se notri in posedemo po stolih. Malo boječe smo gledali drug drugega, saj se nismo še nikoli videli v življenju. Počasi pa se je stena med nami nižala in v enem dnevu je padla. Spoznali smo se in začelo se je bratsko življenje, ki je pač najlepši znak pravih Orlov. Videli si korenjaškega Prleka, tam od Prekmurja, v zaupnem pogovoru s čokatim Belokranjcem, tu zopet pa je zabaval lokavi Celjan zmzrlega Gorenjca, tam v onem kotu pa pripoveduje izkušen šentjurčan svoje vojaške zgodbe, mlad fant iz Mežiške doline ga spoštljivo posluša, tam zopet se sprehajata mlad dijak in šaljivi fantè tam od Ribnice, tu zopet eleganten akademik nekaj razlaga živemu štajercu, skratka: bratje ene družine. Hitro, nevidno tečejo urice, dnevi in tedni. Če pa je komu kaj dolgčas, ga tovariši hitro presekajo, da sta — dva kratka. Pripovedovanje, šale, zabavljiice, petje..., vse se vrsti. Tako je bilo življenje v teh lepih dneh. Kaj več vam bodo povedali pa bratje vodje. Kar vprašajte jih!

Pa ne smete misliti, dragi bratje, da smo se ves čas samo zabavali! O ne! Delali smo, delali, pa še krepko! Že prej sem vam rekel, da smo se vsuli v dvorano. Gotovo mi ne bi verjeli, če bi napisal, da smo potem vseh štirinajst dni tam sedeli, kot štori. Pa vam tega tudi nikoli nisem trdil, ker bi se lagal. Laž ima pa kratke noge, pravijo. Psst, psst...! Poslušajmo rajši govornika, ki je vprav sedaj nastopil. Prijazen, rdeč gospod, nas pristrčno pozdravlja v imenu Orlovske Podzveze; bil je namreč njen predsednik g. dr. M. Natlačen. Potem nas je g. profesor Avsenek, vodja vseh Mladcev, vpeljal v tečaj, nato pa smo eno uro prepevali. Proti večeru smo dobili človeški okostnjak, katerega smo odnesli s seboj v Jugoslovansko tiskarno, kjer se tiska tudi »Orlič«. Tam so nas vedli prav na vrh v tretje nadstropje, v dvorano. Tukaj smo potem presedeli vsak dan po 8 ur in poslušali različna predavanja. Najprej je prišel prav prijazen gospod, zdravnik, ki nam je razlagal onega suhca, ki smo ga mi prinesli, zadnje dni drugega tedna pa nas je učil zdraviti »zdrave« ljudi. Drug drugega smo morali obvezovati. Ta si je zlomil roko, oni si je prst odrezal, tega je brcnil konj v trebuh, tega zopet je ogrizel stekel pes, oni je vtaknil svoj nos v krop in se opekel, oni zopet je zmzrnil, itd., itd. In vse to smo »zdravili«. In glej, čudo! Komaj si ga obvezal, že je bil zdrav

in čez nekaj časa ga je že drugje ščipalo. Izvrstno nam je šla — prva pomoč. Drugi gospod profesor nas je učil čitati zemljevide in določati strani neba, tretji gospod zopet nas je peljal zvečer na streho, tam se je skopal na dimnik in nam kazal in imenoval zvezde. Pa ne smete misliti, da smo mi drugi pa sleme jezdili, kot coprnice metlo, ko gredo na Klek. V Ljubljani ima namreč mnogo hiš ploščate strehe, da se gori lahko sprehajaš kot na cesti ali travniku. Mraz je bilo zgoraj, zato smo jo hitro pobrisali doli. Drugi dan smo spoznali, kako škodljiv je alkohol in kako koristno je opazovanje. Mladec mora vse videti, vse opaziti, kar se godi okoli njega. Potem pa nas je tisti telovadec, ki prav lepo kozolce po zraku prekucava, peljal na Stadion in nas dve uri uril v redovnih vajah! Mladci, kaj pa vi? Dalje smo delali šotore — pa samo s kreda na tablo — učili smo se kuhati žgance, da so se nam kar sline cedile, delali smo vozle, plaval po zraku in po vodi. Pa je prišel drug gospod in nas učil govoriti z zastavicami ali piščalkami, bolj učeno povedano: morze smo študirali. Mlad akademik nas je učil skakati, tekati in hoditi. To se smejete, kajne? To so pa ptiči, še hoditi ne znajo. No, le ne bahajte se, tudi vi ne znate. Vas bo že brat vodja prijel. Drugi gospod nas je vadil v držanju telesa, tretji nam je predaval o higijeni, četrti nam je slikal zgodovino orlovstva, peti nas je mučil s psihologijo in pedagogiko, ali po domače: z dušeslovjem in vzgojeslovjem. Še mnogo, mnogo drugih reči bi vam lahko naštel in vse to se bodo polagoma učili Mladci, Bratje, ne bojte se! Korajža velja!

Zadnji in predzadnji dan pa so se nam, odkrito povedano, hlače tresle. Morali smo delati izpite. Vsak predavatelj nas je stiskal po svoji, mi smo pa odgovarjali, kar smo vedeli in znali.

V petek 19. novembra zvečer smo se poslavljali. Težko nam je bilo pri srcu, saj je bilo tako prijetno, tako veselo. Vendar dolžnost nas je klicala drugam. Videli smo hrepeneče obraze Mladcev, ki nas nestrno pričakujejo, videli smo njihovo dobro voljo in veselje do dela, videli smo njihovo koprneče srce, ki drhti od bratske ljubezni, in z navdušenjem, polni ognja, smo se ločili v zavesti, da nas bo vedno družila vez ljubezni in skupno delo za naše brhke Mladce. —

Vesela pošta Orličic in Orličev.

»Kaj sem se Vam zameril, da ste se tako ohladili do mene. Saj sem Vam še vedno najboljši prijatelj in čakam in čakam na drobna pismenca od pridnih Orličev in Orličic.« Tako mi je tožil zadnjič v službi že osiveli nabiralnik »Orličeve vesele pošte«. Jaz sem mu seveda razložil, da imajo Mladci in Mladenke svojega novega in ne sme biti hud, da so se že tako mladi osamosvojili. Obljubil sem mu pa, da bom njegovo prošnjo povedal vsem korajšnim Orličem in Orličicam, ki bodo še naprej zvesti Orličevi pošti. —

Ivan Romanotov: Ako je to Tvoja prva pesem, Ti moram prav tiho zaupati, da mnogo obetaš. Vse sem našel v njej: obliko in idejo. Samo začetniška je v vsem izražanju in verzifikaciji. Ravno kar je prišel k meni pesnik R. Trnovčan in sem mu pokazal Tvojo pesem, pa se je nasmešnil in je dejal: Ni slaba. Bo! — Jaz se strinjam z njim. Poskušaj vedno in čitaj dobre pesnike. Non multa, sed multum! Ko mi zopet pošlješ in če bo le malo boljša pesemca, jo pričbim. Velja!

R. K., Središče, piše: Cenjeni g. urednik! Hvala za odgovor. Oh, kako težko sem čakal »Orliča« in vendar je prišel. Bom Vam že pisal, v kaki družbi sem. Božične praznike in srečno novo leto Vam želim. Vas pozdravlja in kliče: Bog živ!

R. K.

(Zadnjič mi je bilo kar hudo, da sem Te tako trdo prijel, ker si pisal, da naj ne objavim Tvojega imena. Pa vidim, da hrasta ne premakne vihar. Le piši. Pozdrav.)

Marijanišče. Dovolite, da se tudi jaz zopet enkrat oglasim v »Orličevi veseli pošti«. Ni se še letos zableščalo pred našimi očmi v »Orliču« med »pošto« ime »Marijanišče«. Lepo je to ime, saj že samo pove, da je naš zavod izročen v varstvo naši nebeski Materi, zato je vredno, da se tudi to ime enkrat pojavi v »Orliču«. Da pa ne bo morda kdo mislil, da smo pri nas spali zimsko spanje, zato hočem povedati drugim našim bratom, ki čitajo »Orliča«, da še bedimo in da delamo z vsemi močmi za naše vzvišene cilje.

Vseh skupaj nas je 60 naraščajnikov. Pri tem pa moram pripomniti, da smo razdeljeni v dva dela. Prvo- in drugošolci so Orliči, tretje in četrtošolci pa Mladci, ozir. pripravniki. Kako veselje vlada med nami, ko nas vsak mesec obišče naš prijatelj — »Orlič«. Na njega nas je naročenih 53. S kakšno slastjo ga prebiramo, ko pride, saj nam nudi mnogo koristnega in zabavnega. Telovadbo imamo dvakrat na teden. Kako nestrpnost čakamo povelja, ko pride br. vodja potrkat in na vrata in ko se zasliši glas »telovadba«, tedaj pa hitro knjiže v pult in hajdi v telovadnico. Tu je šele veselje. Zadnje čase se posebno radi igramo igro »Menjavanje kompasov«, katero nam je br. vodja pred kratkim pokazal. Seveda da tud. včasih kaj ponagajamo br. vodji, toda to ni iz hudobije, ampak le iz živahnosti, toda par bolj ostrih besed br. vodje, pa smo zopet dobri. Tudi sestanke imamo vsakih 14 dni. Tu so na sporedu vedno dve deklamaciji, nato pa je predavanje. Tu slišmo mnogo dobrega in koristnega. Omeniti pa moram še, da ima poleg tega glavnega predavanja še eden izmed nas mlajših kratko predavanje, ki je obvezno, kar pa je tudi nam zelo koristno. Po predavanju pa se vedno razvije precej dolga debata, za katero imamo vsi zlasti pa mi tretje- in četrtošolci veliko zanimanje. Sploh zajemamo iz sestankov mnogo koristnega za življenje. — Tudi sv. zakramente prejemamo nesečno, in tudi drugače pristopamo večkrat k mizi Gospodovi. — Sedaj se pa pripravljamo za prireditev, katero bomo imeli za god našega g. ravnatelja na rojstni dan Nj. Vel. kralja Aleksandra v domači dvorani. Nastopili bodo Orliči in Mladci s prostimi in skupinskimi vajami. Dne 12. decembra smo šli na akademsko akademijo v Ljudski dom. Zelo se nam je dopadlo. Tudi prva jata je zelo dobro izvajala svojo vajo pred šotorom. Tu smo videli, da nam je telovadba res tesno združena z življenjem.

16. in 17. decembra bomo delali pripravniki I. izpit za Mladce. Kakšno veselje vlada med nami, obenem pa tudi strah. Kako pridno se učimo. Kar veselje nas je gledati, vedno imamo kakšno vrvico v roki in se učimo vozle in drugo. Toda upamo, da pridemo »per aspera ad astra« — po trnjevi poti do cilja. Moramo se prej nekoliko žrtvovati, da dosežemo svoj cilj. — da postanemo Mladci. Tedaj bo šele vladalo med nami veselje, saj bomo urejeni po jatah, telovadili bomo več in tudi težje vaje bomo delali, kar se spodobi za Mladca — saj on se mora pri Mladcih razviti v krepkega, duševno in telesno krepkega fanta-Orla. Pripravniki-Mladci.

Naraščajski dan na Zaplazu. — Večkrat smo čuli mi Orliči iz Št. Vida, kako prirejajo Orli in Orlice razne izlete. Tudi nam se je izpolnila ta že dolgo gojena želja. Vsi smo nestrpnost pričakovali dneva, ko bomo šli na izlet na slovečo božjo pot Zaplaz na Dolenjskem. Mesec dni prej smo se naučili zelo lepe vaje, skupino in mlade junake. Naprosili smo dva voza, katera smo zelo lepo ovenčali. Na vse zgodaj jutraj smo se zbrali pred orlovskim domom. Kmalu pride voznik. Hitro se vsedemo na voz, voznik požene konje, v naših srcih pa se vzbudi veliko veselje, da vsi glasno zaukamo. Med potjo smo videli mnogo lepega in veselega. Ob 9. uri pridemo na Zaplaz. Tu so nas sprejeli z velikim veseljem. Najprej smo bili pri sv. maši. Med mašo je bila lepa pridiga. Nato se je vršila na velikem prostoru telovadba. Najprej smo nastopili Orliči iz Št. Vida. Izvajali smo proste vaje. Za nami so nastopili Orliči iz Zaplaza in bližnje okolice. Izvajali so zelo gibčno. Nato je govoril Ivan Lavrih dolg govor o orlovstvu. Po govoru smo nastopili zopet mi. Igrali smo mlade junake. Ko smo izvršili mi, je nastopilo zopet 11 Orličev iz našega odseka. Delali so skupino. To je vsem najboljše dopadlo. Telovadbo je zaključilo 10 članov, ki so delali skupinske vaje. Veseli smo se vrnili domov in dal Bog, da bi

jih še mnogo dočakali. — Lavrih Ivan. (Šentvidski Orlič se prav posebno odlikujete in skušajte le, da boste vedno bolj napredovali.)

Trbovlje. — Večkrat so mi hodile misli po glavi: Dobro bi bilo, če bi tudi jaz kaj napisal, kako se imamo pri nas. Mladcev nas je 16. Nekateri se učijo kako obrt, drugi so pa v službi pri rudniku. Nikar se ne jezite, če Vam povem, da ne pridejo na nobeno vajo vsi skupaj. Na »Orliča« smo skoraj vsi naročeni in ga radi prebiramo. Pred dvema mesecema smo dobili knjižice »Prvi izpit za Mladce«. Nekateri se radi učijo, drugi pa nimajo časa, ali se jim pa nič ne ljubi. Telovadno vajo imamo dvakrat na teden, sestanek pa enkrat. Sedaj se učimo in pripravljamo za akademijo, ki jo bomo imeli, pa še ne vem prav, kdaj. — Gotovo bi tudi o meni radi vedeli, kakšen Mladec sem. Hodim že 7 let k telovadbi. Imam tudi tri bratce Orliča. Za prvi izpit se pridno učim. Tudi »Orliča« dobivam in ga rad čitam. Mislim, da ste zadovoljni z menoj. — Prosim, denite to pismo na Veselo pošto, drugače se ne bova lepo pogledala, ko prideva skupaj. Bog živil!

Kotar Josip.

Ravnokar sem se udeležil pri naših vrlih dijakih prvega izpita za Mladce. Da ste jih videli, kako so jim žarela lica, kako so lepo odgovarjali, znali so gladko pesmi in zakonik Mladca. Vozli so jih malo zamujali, pa so jih tudi prav napravili. Torej ne se bati izpita; to je najlepši orlovski izpit do sedaj in le z veseljem na učenje. — Ti mi zelo ugajaš, ako hočeš izvedeti za moje mnenje. Sedaj, upam, da se mi ni treba bati Tvojega srečanja? Bog živil — Ante.

Br. Teol.:

Orlič - strežnik.

Gotovo ni med vami, mladi Orlič, nikogar, ki ne bi iz srca rad stregel pri sv. maši. Saj res ni lepše in bolj častne službe, kakor je služba strežnikova, ki ga z latinsko besedo imenujemo tudi ministranta.

Poznamo mnogo odličnih mož, visokega stanu, ki so zelo radi ministrirali. Morda je komu izmed vas že poznan veliki in slavni vojskovodja Sobieski. Ta je rešil mesto Dunaj pred Turki. Sovražniki so pridrli že skoro prav do mesta. Ravno so se pripravljali na zadnji napad — da bi mesto zavzeli in kruto opustošili. A načrte jim je prekrizal pobožni vojskovodja Sobieski, ki se je pripravil na boj s tem, da je stregel mašniku pri sveti daritvi, ter pri tem goreče molil in prejel z vojniki sv. obhajilo. Nato je šel navdušen v boj s četo vojakov. Z božjo pomočjo je junaško zmagal, čeprav je bilo Turkov mnogo več. Turki so sramotno zbežali in se niso več prikazali.

Enako je tudi ogrski kralj Matija rad opravljal to odlično službo in tako lepo pokazal, da tudi kot kralj ni nič pred Njim, ki je mnogo več kot vsi kralji sveta. Dobro je vedel, da pride pri sv. maši na oltar sam Bog, najvišji kralj. — Lahko bi vam navedel še več lepih zgledov. Toda vem, da se gotovo ne boste sramovali streči pri sv. maši. Saj tudi danes vidimo večkrat odlične gospode iz raznih stanov, ki radi ministrirajo. (V Parizu sem videl profesorje, ki so stregli pri sv. maši. Op. ur.)

Služba strežnikov je pa tudi zelo častna. Duhovnik in strežnik sme postati le moški. V starih časih so smeli streči le odrasli mladeniči, ki so se pripravljali že na duhovski poklic. Šele pozneje je papež dovolil, da smejo ministrirati tudi pobožni in pridni dečki. S tem je sveti oče na posebno časten način želel pripeljati otroke k božjemu prijatelju otrok — k Jezusu. Gotovo, z duhovnikom stopiti pred oltar, z njim izgovarjati svete molitve, mu pomagati pri daritvi in biti tako blizu našega Zveličarja — to je visoka čast. Dobri Bog tudi posebno ljubi tiste, ki mu iz ljubezni pobožno strežejo, in jim dá veliko milosti. Zato pozabite male težave in premočovanja, ki so s to službo združene, ko se morate na pamet naučiti latinskih molitvic in če morate bolj zgodaj vstati in hodite radi strež duhovniku!

Orličeve uganke.

Rešitev ugank v 4. številu.

1. p
p l o h a
r o p a r
p r a l i c a
s n a h a
r a v a n
a

Poplava

2. Dvakrat da, kdor hitro da.
3. Operni pevec.
4. Trava, trata.

Prav so rešili: Fr. Modrinjak,
Fr. Domanjko, J. Vovk, M. Matjan,
Fr. Oven, J. Pleteršek, Franc Bolhar.

Nagrado je prejel: Fr. Oven.
Dravljje 76.

Najpočasnejša dirka z avtomobilom.

Avto vsi poznate. Slovensko ime zanj je: samodrč, kakor je za aeroplan, ki leta po zraku: samolč. No pa so si priredili v Parizu dirko z avtomobili, kateri bo vozil najpočasneje. Ob določeni uri so bili vsi na mestu. Dirka se je začela. Kako so je bili veseli otroci, ki so komaj koracali ob mamicah, pa so bili hitrejši kot avto. In kdo je dosegel rekord. Neki ogromen avto, ki je potreboval eno uro vožnje — okrog enega samega krompirja.

Najpridnejše naročnice „Orliča“.

Agitacija za »Orliča« pridno napreduje. Jesenice so naročile novih 58 izvodov, prej jih je bilo 109 in Orličice same tudi 30 izvodov. Vsa čast jeseniškemu vaditelju naraščaja! Mokronog, Rakek, Stara Vrhnika so dvgnili za 10 izvodov prejšnje število. Naj sledijo še drugi odseki! Ob novem letu 1927 naj vsak vodja naraščaja pridobi novih naročnikov. Saj se lahko ustanovi posebna čebelica za »Orliča«, nekaj šparovec za naročnino. Kadar bodo naročeni Mladci do Orličice vsi na »Orliča«, tedaj bo vladal sveži orlovski duh v naraščaju. Odseki brez »Orliča« zganite se! — Danes priobčujemo krožke Mladenk in Gojenk: Središče 43, St. Vid nad Ljubljano 40, Žiri 28, Maribor, Rakek, Verd 25, Ljubljana-Krakovo 22, Moste, Velike Lašče, Tržič 20. (Dalje prihodnjič.)

Pomni!

1. Le odločen in zaveden Orlič more pripeljati novega bratca k naraščaju.
2. Mladec spoštuje nasprotnika, a odločno odklanja njegove napačne nazore.

VSEBINA: Straža pred Ljubljano. — Zimski dan. — Jaz pa pojdem na Gorenjsko! — Na straži. — Novo leto orlovske mladine. — Žalostno poglavje. — Organizacija orlovskega naraščaja. — Slovó. — Otroci z naše ulice. — Zgodba zavrženih. — Iz življenja Mladcev in Mladenk. — Vesela pošta Orličic in Orličev. — Orlič strežnik.

»Orlič«, glasilo orlovskega naraščaja, izhaja vsak mesec. — Izdaja ga Društvena nabavna zadruga v Ljubljani, Ljudski dom (Rasberger). — Uredništvo in upravnništvo: Ljudski dom, Ljubljana. — Naročnina za odseke, ki naroče vsaj 20 izvodov pod skupnim zavitkom, 8 Din letno, za vse druge 12 Din. — Urednik: A. Kordin, Marijanišče, Ljubljana. — Za Jugoslovansko tiskarno v Ljubljani: Karel Čeč.